

Ben Anadolu Kadın

— buket-cihan · 17 Mart 2010

Van Kalesi'nde bir kadın,
Dört bin yıldır uzuyor saçları.
Ne yana savursa o yöne kabarıyor dalgalar.
Ve saçlarında yıldızlardan dar ağacı,
Anlatmadığı aşkı sallanıyor.
Saçını çekiyor,
Uzadıkça uzuyor suskunluk,
Acıtarak canını.
Ay, bütün şiirleri çalınmış ozan gibi bakıyor,
Güzelliği ay ile yarışan kadına...

İşte o saati!
Yine ruhların serbest kaldığı saat.
dört bin yıldır aynı çaba ile gelirdi semiramis
Surlar kadar amansız suskunluğuyla...

Bir serçe ağlıyor uzaklarda,
Ölüyor...
Çan çiçekleri fışkırıyor surlarda,
Aşkın her renginde sadakatini fısıldıyor.
Bütün hararetiyle inliyor göz yaşları,
Göle düşüyor,
Balık oluyor,
Suskun...

Savaşçı yanlarına aykırıydı yenilgi,
Aşk kaybetmeyi kabul etmek değil miydi?
Onu gördüğü gün kaybetmişti,
Bilmiyor

Mezopotamya'nın savaş meydanlarında vuruluyor aşk,
Gözyaşlarıyla yıkıyor,
Mahşeri umutlarla kefenliyor aşkını.
İtirafı hiç olmamış bir aşk,
Mahşerde bekleniyor...

İşte bu sadakatte yaşıyorum,

Ben, anadolu/ kadın!

Tanrılar derisini yüzüyor Marsias'ın
Günahı şarkılardan ibaret...
Sadece flütüne değil infaz
Dünden bu güne kadınların taşıdığı lanet
Çine nehrinde boğuluyor,
Çini mavisinde Marsias çığlıkları...
Ne değişti ki?
Bugün kadınlar yakılıyor meydanlarda,
Kezzap atılıyor talihlerine,
Kader oluyor yüzlerindeki yaralar...
Altmışlık dedelerin koynunda
On beşlik kızlar
Arasında ete kemiğe bürünüyor kabuslar,
On beşinde soluyor goncaları,
Susmayı da öğreniyorlar hızla,
Başkaldırmayı öğrenmeden eğiliyor başları.
İnadına Ege'nin dağlarında yankılanıyor flütü Marsias'ın
Kapa gözlerini,
Bir gece dağlarımda isyanın sesini duy...

Ben yankılanıyorum dağlarda,

Ben, Anadolu /kadın!

On yedi memesinden emzirdi Anadolu'yu,
Medeniyetin beşiğini salladı binlerce yıl
Hem anaydı, hem yar
Hem tarlaydı, hem tohum
Hem medeniyetti, hem özgürlük...
Güzelliği sonsuzdu.
Ve çamlar onunla yeşil kalabiliyordu,
Anadolu'da her kadın Kibele'dir aslında,
Kibele Anadolu kadını taşıdı ruhunda...

Sivas'ta bir kadın,
Heybesinde madımak otları,
Alabildiğine mutlu.
Dağların bereketini pişirecek,
Ve bu günde aç yatmayacak çocukları...

Kayseri'de bir kadın,
Bereket götür gittiğin yere diye hazırlıyor kızını,
Ölümüne sadık ol diye kınalanıyor avuçlarını...

Kibele'nin memesinden çekip tohumları
Güneşe doğru savuruyor.
Konya'da köylü kadın,
Güneş alnından öpüyor tohumları,
Toprağa düşmeden
Ve harmana sabırla erteleniyor umutları...

İğdır Ovası'nda ırgat kız,
Gerdanında mavi boncuğu,
Ruhu ve elleri kibele bilmiyor...

Tek odalı gecekondusunda uykusunu bölmüş bir ana,
Ekmek yapıyor,
Kuzine sobasından Kibele sızıyor...

Ben Kibele'yim sıradan bir kadın gibi,

Bir adım kadın,
Biram Anadolu!

BUKET CİHAN TEMÜR